

endogsaa de maatte staae i Digtighed over de tidligere, saa er det dog vist, at de vilde være oprøbede ligeoverfor Landstinget, og der kunde altsaa i saadanne Tilfælde være en stærk Opfordring for Landstinget til at nedsætte et Udvalg, naaget jeg ellers ikke i Almindelighed anseer det fornødent. — Jeg mener nu heller ikke, at Landstinget, for at have sin Andeel i Finantslovens Behandling, hvert Aar behøver at foretage Endringer i Finantslovsforslaget, jeg vilde værtimod i denne, som i alle andre Sager ansee det for det Rigtigste, naar en Sag først har været behandlet i det ene Thing, at da det andet Thing ikke uden den hyerste Nødvendighed skulde foretage Forandringer i Lovforslaget, saaledes som det var kommet til det Thing, der sidst fik det til Behandling. I Almindelighed vilde jeg kun ansee det rigtigt eller hensigtsmæssigt for Landstinget at foretage Endringer i Finantsloven, forsaavidt der i Forslaget, saaledes som det var kommet fra Folkethinget, forefandtes Bevillinger, hvortil der var knyttet en Betingelse, eller saadanne Poster, hvori det andet Thing efter Landstingets Opfattelse greb ind i Administrationen eller vilde forsøge paa at administrere gjennem Bevillinger i Finantsloven. Ligledes vilde jeg, naar der om en eller anden Post havde været en stor Meningsforskjellighed i det andet Thing, saa at der havde været næsten ligesaa mange Stemmer for Mindretallet som for Fleertallet, ansee det hensigtsmæssigt, at Landstinget veiede Grundene for og imod, og hvis det fandt Mindretallets Opfattelse rigtig, da foretog en Endring. Fremdeles hvis Ministeriet havde holdt meget stærkt paa en eller anden Post i Finantslovudkastet, og der herfor havde viist sig en nogenlunde almindelig Stemning i Folkethinget, uden at det dog var lykkedes at vinde Fleertallet derfor, mener jeg, at Landstinget kunde have en stærk Opfordring til noie at undersøge Ministeriets Grunde og til, hvis det maatte give disse Medhold, da at foretage en

Endring. Det er saaledes ikke meget ubeskedne Fordringer, jeg gjør paa Landstingets Vegne med Hensyn til Finantslovens Behandling; Men for at selv disse beskedne Fordringer kunne opfyldes, er der en Ting absolut nødvendig, nemlig at der indrømmes Landstinget en Mulighed for, hvis det anseer det fornødent, at kunne nedsætte Udvalg i Sagen; og for at denne Mulighed kan være tilstede, udfordres naturligtvis, at Landstinget maa have den fornødne Tid dertil. Det er nu det, som forekommer mig ikke finder Sted i nærværende Tilfælde. Finantslovsforslaget blev fremlagt i Folkethinget den 10de Decbr.; idag skrive vi den 10de Marts, det er altsaa fulde 3 Maanedes siden, at Finantslovsforslaget blev fremlagt i det andet Thing. Der er nu kun tre Uger til det nye Finantsaars Begyndelse; Finantsloven træder i Kraft den 1ste April, og det er naturligt, at Ministeriet dog maa have nogle Dage til Raadighed, efterat Finantsloven er vedtagen, for at foretage de nødvendige Forarbejder for at sætte saamange forskjelliges Bestemmelser i Virksomhed. Hvis altsaa nu Landstinget vilde nedsætte Udvalg og foretage Endringer, og hvis saaledes Finantsloven paa Grund af disse Endringer skulde gaae tilbage til det andet Thing, tvivler jeg meget om, at det vilde lykkes at faae den ud i rette Tid. Man kunde maaffee troe, at der i det her Anførte skulde ligge en indirecte Vebredelse mod Folkethinget. Dette er dog ikke Tilfældet; thi det er jo bekendt, at Grunden til, at Finantslovens 3die Behandling i Folkethinget — og det vilde jo efter hvad der i saa mange Aar har viist sig, være meget dristigt, hvis man efter Udfaldet af Finantslovens anden Behandling i Folkethinget vilde troe at kunne gjøre sig nogen sikker Forestilling om, hvorledes den vil komme til at see ud ved 3die Behandling — jeg siger altsaa, at Grunden til, at 3die Behandling i Folkethinget er saa seent foretagen iaar, maa søges i Ministerstiftet.